

Leo Trotskij

Folkfronten i inbördeskrig¹

23 juli 1936

Det är helt oundvikligt med en sammandrabbning mellan de två lägren i Frankrike, Belgien och Spanien. Ju mer folkfrontsledarna ”bilägger” klassmotsättningarna och dämpar den revolutionära kampen, desto mer explosiv och krampaktig kommer urladdningen i den omedelbara framtiden att bli, desto mer offer kommer att krävas, desto mer försvarslöst kommer proletariatet att stå mot fascismen. [Ur paragraf 16 i ” Det nya revolutionära uppsvinget och Fjärde internationalens uppgifter”]

Händelserna har besannat denna förutsägelse redan innan de nuvarande teserna hann publiceras.

Julidagarna [i Spanien] fördjupar och kompletterar lärdomarna från junidagarna i Frankrike med exempellös styrka. För andra gången på fem år har arbetarpartiernas koalition med den Radikala bourgeoisin fört revolutionen till avgrundens rand. Folkfronten är oförmögen att lösa en enda av de uppgifter som revolutionen ställer – eftersom alla dessa uppgifter kan reduceras till en enda, nämligen att krossa bourgeoisin – och omöjliggör därmed den borgerliga regimens existens och framkallar en fascistisk statskupp. Genom att lugna arbetarna och bönderna parlamentariska illusioner och förlama deras kampvilja, skapar Folkfronten gynnsamma villkor för fascismens seger. Politiken att förena sig med bourgeoisin måste proletariatet betala med årtal av nya plågor och uppoffringar, om inte årtionden av fascistisk terror.

Folkfrontsregeringen visar sin fullständiga otillräcklighet vid den mest avgörande tidpunkten. Den ena regeringskrisen följer på den andra eftersom de borgerliga Radikalerna är mer rädda för att beväpna arbetarna än för fascisterna. Inbördeskriget antar en långsam karaktär. Oavsett vilken omedelbar utgång det spanska inbördeskriget får, så riktar det ett dödligt slag mot Folkfronten i Frankrike och andra länder. Det måste hädanefter stå klart för varje fransk arbetare att blocket med Radikalerna innebär en juridisk förberedelse av en statskupp av den franska generalstaben under krigsminister Daladiers täckmantel.

Att administrativt upplösa de fascistiska gängen samtidigt som den borgerliga statsapparaten bibehålls är, som det spanska exemplet visar, en lögn och ett knep. Bara de beväpnade arbetarna kan göra motstånd mot fascismen. Proletariatet kan bara erövra makten med hjälp av ett väpnat uppror mot bourgeoisins statsapparat. Ett nödvändigt villkor för att kunna fullfölja det socialistiska programmet är att denna apparat krossas och ersätts med arbetar-, soldat- och bondesovjeter. Om inte dessa uppgifter genomförs, så har proletariatet och småborgerskapet ingen utväg ur misär och brist, och ingen möjlighet att undvika ett nytt krig.

Det är helt oundvikligt med en sammandrabbning mellan de två lägren i Frankrike, Belgien och Spanien. Ju mer folkfrontsledarna ”bilägger” klassmotsättningarna och dämpar den revolutionära kampen, desto mer explosiv och krampaktig kommer urladdningen i den omedelbara framtiden att bli, desto mer offer kommer att krävas, desto mer försvarslöst kommer proletariatet att stå mot fascismen.

Översättning: *Martin Fahlgren*

Till innehållsförteckningen för artikelsamlingen [Trotskij om Spanien](#)

¹ Efterskrift till resolutionen [Det nya revolutionära uppsvinget och Fjärde internationalens uppgifter](#)